

K razlagi §-a 51. zemlj. zakona.

(Konec.)

II.*) Ako hočemo problem naš ugodno rešiti, treba, mislimo, dognati najprvo, kaj je nadzastavnemu upniku zastavljeno v varnost njegove tirjatve. Šele potem, ko je konstatovana juristična konstrukcija nadzastavnega prava, moči je razmotrivati vpliv izbrisa po §-u 51. zemlj. zak. na nadzastavno pravico.

Seveda ne moremo podrobno in natanko govoriti o tem predmetu, ampak le v velikih potezah, ako hočemo ostati zvesti namenu teh vrstic.

1. Kako sporno je pa vprašanje glede bistva nadzastavne pravice, razvideti je uže iz članka, ki ga je o knjigi dra. E. Udziela: „Pravo nadzastavno po pravu avstrijskem“ priobčil „Slov. Pravnik“ iz l. 1891., str. 7 in nad. Tega, soditi po tej črtici, povse temeljitega dela žalibog nismo mogli dobiti v roke. Ozirati se nam je torej tu le na to, kar smo o tej knjigi zvedeli iz našega lista.

Po našem mnenji ne sme glede bistva nadzastavne pravice biti razlike, če to pravico ustanovi upnik, kateremu je prvotni dolžnik zastavil premoženje ali pa kako, v zemljiški knjigi vpisano posestvo.**)

a) Dr. Udziel goji nazor, da je pravi zastavni predmet pri pravici nadzastavni stvar sama, katere se uže drži zastavna pravica: „Upnik, kateremu je uže zastavljena stvar, ustanovi svojemu upniku do nje kot tuje stvari v mejah svoje zastavne pravice nadaljšnjo zastavno (nadzastavno) pravico.“ Po tem imamo tu zastavo tuje stvari.

*) Ad I. glej „Corrigendum“ na zadnji str. te številke.

**) Glej Pfaff: Pignus irregulare; Fr. P. Bremer: Das Pfandrecht u. die Pfandobjekte (1867); Sohm: Lehre v. subpignus (1864); Arndts: Pand. § 126, 364, 367; Exner: Kritik des Pfandrechtsbegriffes, sosebn X. pogl., in dr.

Lastnik lahko svojo premičnino tirja nazaj, če se je zastavila brez njegove dovolitve (§ 456. obč. drž. zak.). Toda v takih slučajih, kedar lastniku ni dopuščena lastninska tožba proti poštenemu posestniku (§ 367. obč. drž. zak.), mora lastnik poštenega imetelja zastave odškodovati ali pa mu zastavo prepustiti, seveda „cum jure regressus“ proti zastavitelju (§ 456. l. c.

Zastavno pravico na kaki tuji stvari je seveda moči ustanoviti le po pogodbi ali pa po zadnji volji (§ 450. obč. drž. zak.). Za ustanovitev vsake zastavne pravice, torej tudi take na nepremičninah, ki se nahajajo v zemljiški knjigi, potrebna je tradicija, kakor pri izročitvi lastninske pravice (§ 451. in 452. obč. drž. zak.). Tradicija pri nepremičninah se pa godi uprav po upisu v zemljiško knjigo (§ 431., 432., 321. in 322. obč. drž. zak.). A tradirati vender ne more nihče drug, nego lastnik sam. Po obč. drž. zakoniku mora torej lastnik sam privoliti v zastavljenje svojega zemljišča v tuji prid in tuji dolg. Ker pa § 454. in 455. obč. drž. zak. dopuščata zastavnemu upniku, da lahko ustanovi nadzastavno pravico brez dovolitve lastnikove, tedaj je izvajati, da predmet nadzastavni pravici ne more biti stvar, prvotnemu upniku zastavljena sama.

Dr. Udziel piše, da je zemljeknjižni zakon iz l. 1871. odpravil nadzastavno pravico pri nepremičnih stvareh po obč. drž. zakoniku ter se sklicuje na § 32. lit. b zemlj. zak. Ta poslednji § pa veleva, da mora tist, čigar pravica se omeji, obteži, izbriše ali prenese na drugo osebo, privoliti v vknjižbo. A tu se vender ne zgodi nič s pravico lastnikovo. Njegovo stališče ostane vedno isto, če je prvotna vknjižba obremenjena z nadzastavami ali pa ne; njegovo zemljišče ni na noben način za več zastavljeno, nego li je bilo poprej. Ni torej treba njegove dovolitve za vknjižbo pravice nadzastavne.

To nam dokazuje uže vsakdanja praksa. V zemlj. zak. ni najti določbe, ki bi opravičevala dra. Udziela izrek. Tudi § 32. lit. b zemlj. zak. nima v mislih nadzastavne pravice in ne zahteva za nje ustanovitev, da bi moral privoliti lastnik. Novi zemlj. zakon ni predrugačil bistva pravici nadzastavni po obč. drž. zakoniku.

Nazor, kateri ima dr. Udziel, izpodbija tudi Dernburg (Pandekten I., pag. 702) povprašajoč, odkod si pridobi prvotni upnik legitimacijo, da sme tako ravnati z zastavljeno stvarjo, ker le-ta vender ne spada v njegovo imetje, on je nima — „in bonis“.

Tudi § 447. obč. drž. zak. ne daje pravice zastavnemu upniku, da bi smel zastaviti zastavo še jedenkrat. Upnik je le upravičen, da si iz zastave išče plačila, ako dolžnik svoj čas ne izpolni svoje zaveze, ni pa upravičen, ravnati z njo „po svoji previdnosti.“ (cf § 1371. obč. drž. zak.). Mislimo torej, da mnenje dr. Udziel-a ni pravo.

b) Drugi pa pišejo, da je „pravica nadzastavna pravica zastavna glede na tirjatev“ ter da je zastavna pravica, ki je ustanovljena za tirjatev, le s tirjatvijo vred sozastavljena kot „accessorium obligationis“.

c) Poleg tega je še nazor, da je predmet nadzastavni pravici oboje: zastavna tirjatev in zastavna pravica.

d) Arndts (Pandekten, § 382.) pa pravi, da sme nadzastavni upnik zvrševati tudi tirjatev prvotnega upnika kolikor tega zahteva zvrševanje njegove zastavne pravice, a da je le kot nadzastavni upnik in ne drugače upravičen smatrati tirjatev za sebi zastavljeno.

e) Zabeležimo še jedno mnenje*), katero je blizu sorodno mnenju pod d) navedenemu, da je zastavna pravica brez tirjatve, torej gola zastavna pravica predmet pravici nadzastavni.

Jedino leta nazor moči je po pravu avstrijskem odobravati.

Kako se strinja mnenje, da more biti zastavna pravica predmet zastavi, z izrekom Gajevim v L. 9. D. 20. 1. in §-om 448. obč. drž. zak., ki je po njem posnet, dokazuje Arndts l. c. § 367. op. 5 in 5 a. Tu se sklicujemo na njegove razloge ter mislimo, da jih ni treba ponavljati.

Kaj pa § 454. in 455. obč. drž. zak.?

Dr. Schwach l. c. pa smatra § 455. obč. drž. zak. za izjemo. Mi bi tega ne storili. Mislimo, da je ustanovitev nadzastavne pravice povse veljavna; pač pa more lastnik zastave takrat, če

*) Glej Bremer, Sohm in Exner na poved. mestih.

ni bil obveščen o nadzastavi, tirjati po plačilu, da se mu zastava vrne, in sicer, ne da bi se mu bilo ozirati na pravice nadzastavnega upnika (cf. §§ 1395. in 1396. obč. drž. zak.).

Določbi §§-ov 454. in 455. obč. drž. zak. imata to-le vsebino: α) zastavnemu upniku je dovoljeno glede na njegovo zastavno pravico, da sme ustanoviti nadzastavne pravice; β) ako hoče to nadzastavljenje obveljati lastniku zastave nasproti, treba lastnika o tem obvestiti; γ) prvotni dolžnik sme plačati svojemu upniku ves dolg; δ) če pa to stori brez dovolitve nadzastavnega upnika, tedaj ostane zastava še dalje v obvezi; ε) on pa (prvotni dolžnik) za svojo osebo je oproščen od svoje obligacije.

Pravilnost seosebno zadnjega izreka se razvidi, ako primerjamo besedilo §-a 455. s §-om 464. obč. drž. zak.

Nadzastavni upnik dá, izvršujoč svojo pravico, sodno prodati „svojo zastavo“ (§ 461. obč. drž. zak.), potem ko je uže poplačal ves svoj dolg prvotni dolžnik, kateremu se je bila naznanila ustanovitev nadzastave. Kaj je kupil zdražitelj na dotični zvršilni dražbi? Tirjatev? Ne! Ona več ne obstoja. Določba §-a 455. pravi namreč, da sme prvotni dolžnik poplačati svojega upnika, a da ostane v tem slučaju le „zastava še dalje v obvezi.“ Ergo je preminola tirjatev. Ako bi torej dal zdražitelj zastavljeno stvar samo prodati, potem pa propal pri razdelitvi izkupila, ne mogel bi zahtevati, od prvotnega dolžnika še jedenkrat plačila.

Po tem takem niso se — če le ostane „zastava še dalje v obvezi“ — kratile zdražiteljeve (oziroma nadzastavnega upnika) pravice, kajti drugače bi on mogel tirjati od dolžnika še jedenkratno plačilo tirjatve, odnosno odškodnino. Ako se ne kratijo pravice zdražiteljeve s tem, da je bilo uže poprej definitivni konec obligatorne zaveze med prvotnim upnikom in dolžnikom in da je le ostala še živa stvarna (zastavna) zaveza, onda ni zdražitelj imel nikoli pravice do obligatorne zaveze, nego le do stvarne zaveze. Zdražitelj, torej tudi tedaj, ako bi še obstojala obligatorna zaveza in on zaradi nezadostnega izkupila ali iz drugih razlogov ne bi mogel doseči plačila iz zastavne zaveze prvotnega upnika in dolžnika, nima pravice, da bi si iskal plačila pri obligatorni zavezi, to je: iz tirjatve same. Zdražitelj pa ima pač le pravico iskati si iz

zastavljene stvari plačila, tako, kakor bi to dovoljeno bilo prvotnemu upniku, če tirjatev ob svojem času še ne bi bila poplačana. Zdražitelj je torej le upravičen, da izvršuje zastavno pravico prvotnega upnika. Ker pa zdražitelj pri prodaji vse to kupi, kar je bilo bodisi zastavnemu ali nadzastavnemu upniku zastavljeno, onda se da iz tega izvajati: Nadzastavnemu upniku zastavljena je le zastavna pravica prvotnega upnika. To, da ostane nadzastavnemu upniku v slučaju konsolidacije njegova „zastava“, opravičuje se samo na podlogi tega izreka.

Še bolj se to razvidi, če denemo slučaj, da je prvotni dolžnik prodal zastavljeno stvar tretji osebi (cf. § 466. in 455. obč. drž. zak.). Mislimo, da se lahko tudi sklicujemo na § 123. toč. 3 zemlj. zak., kateri le ukazuje, da je vročiti odlok o vknjižbi ali predznambi nadzastavne pravice zemljeknjižnemu lastniku, ne pa tudi personalnemu dolžniku. Določba §-a 1483. obč. drž. zak. nam pa dokazuje, da lahko premine tirjatev, vendar ostane v veljavi zastavna pravica.

Navadno je tedaj, če so zemljišča zastavljena, katerih lastnik ni personalni dolžnik, govor o „hipotekarni tirjatvi“. To je napačno. Upnik nima ničesar tirjati od lastnika zemljišča, nego ima samo pravico prodati njegovo zemljišče, če ga ne poplača dolžnik ob svojem času, (zaradi tega tudi ne velja zanj § 463. obč. drž. zak.) in le-to pravico more on zastaviti svojemu upniku. Seveda je možno, da se z zastavno pravico vred zastavi tudi tirjatev.

O tem, je li moči zastaviti tirjatev posebej in zastavno pravico zopet posebej, kar trdi Nippel v svojih Erläuterungen ad § 454. in 455. obč. drž. zak., ne more tu biti govora.

Še nekoliko o vkupnih hipotekah.*) „Vkupna hipoteka je obsežek več zemljišč, katera so zastavljena za jedno in isto nerazdeljeno tirjatev in so juristična jednota, katera ima samo na videz obliko svote, sestavljene iz več delov. Zastava je jedna in ista. Ona ni jednaka vsoti toliko zastavljenih pravic, kolikor je sovložkov.**) Upnik je samo jedenkrat upravičen, da si išče

*) Glej izvrstni spis dr. Blitzfeld-ov: „Zur Lehre der Gesamthypotheken“ v Gerichtszeitung ex 1859, št. 43 in nad.

**) L. 8. D. 20. 5.

plačila iz zastav, torej jedna zastavna pravica. Drugače si bi on mogel tolikokrat iskati plačila, kolikor je sovložkov.“ (§ 15., 106. in 107. zemlj. zak. in čl. 2114 Code Nap.).

Ako pridobi upnik nadzastavno pravico na vkupno zastavno pravico svojega dolžnika, pridobi si tako nadzastavno pravico na celi vkupni hipoteki. Posebne nadzastavne pravice samo pri jednom sovložku ni smeti ustanoviti (§ 111. in 112. zemlj. zak.). Izjema*) bi bila le tedaj, ako se bi bila po katerem koli vzroku opustila pri kakem sovložku zaznamba vkupnosti (§ 107. odst. 2. zemlj. zak.). To pa le zaradi tako zvanega „publicitetnega principa“ naše javne knjige.

2. Zategadelj, ker je predmet nadzastavni pravici pravica zastavna, morajo med nadzastavnim upnikom in prvotnim upnikom veljati glede nadzastavne pravice predpisi, določeni za razmerje med zastavnim upnikom in dolžnikom.

Nadzastavnemu upniku je (§ 13. zemlj. zak.) zastavljena cela zastavna pravica prvotnega upnika (§ 457. obč. drž. zak.). On si lahko iz cele te pravice plačila išče (§ 447. l. c.) in sicer po predpisih §-a 461. obč. drž. zak. Krainz, prerano umrli naš rojak, piše v 2. polovici II. zv. na str. 166. svojega „System des österr. allg. Privatrechtes“: „Auch die Ausübung des Afterpfandrechtes erfolgt nach der allgemeinen Regel durch die gerichtliche Geltendmachung nur, dass sich diese gegen den ersten Pfandgläubiger richtet: unmittelbare Einklagung des ersten Schuldners oder Pfandeigenthümers wäre unstatthaft, weil der Afterpfandgläubiger mit ihm in keinem unmittelbaren Rechtsverhältnisse steht.“ S tem se strinja tudi naša praksa.

Zastava je v obvezi za celo tirjatev in nje posamezne dele; cela zastava za vsaki delček tirjatve in pripadkov (L. 85. § 6. D. 45. 1) „Zastavna pravica je nerazdelna“, uče starejši pravniki. Nerazdelno je pa moči imenovati le pravico, katere nikoli ne moreš razdeliti. A zastavna pravica se razdeljuje, če hočeta to stranki. Pravilno je samo to: da deljenje ali skrcenje zastavno zavarovane tirjatve ne povzročuje samo ob sebi razdeljenja zastavne pra-

*) Drugega mnenja je tu uprav Blitzfeld.

vice.“ (Dernburg l. c. I. § 277.). Določba §-a 1369. obč. drž. zak. veleva upniku, da šele takrat vrne dolžniku ročno zastavo (pignus), odnosno izroči mu izbrisno pobotnico ali izjavo, če je popolnem poplačana njegova tirjatev s pripadki (cf. člen 2082 Code Nap.).

Nadzastavnemu upniku je torej zastavljena za njegovo tirjatev in nje posamezne dele cela zastavna pravica prvotnega upnika.

Uprav tako, kakor je jedno in isto stvar po vsem njenem obsegu moči zastaviti raznim osebam, moči je tudi zastavno pravico raznim nadzastavnim upnikom zastaviti a vender je vsakemu upniku za vsaki del njegove tirjatve zastavljena cela zastavna pravica. Ona mu ostane zastavljena vsa, dokler ni popolnem plačana tirjatev z vsemi pritiklinami. Brez upliva pa je, obstojali prvotna tirjatev še ali ne več. (Gl. zgoraj II, 1.). Razvidno je to uže iz tega, da stopijo, če odpade jeden nadzastavni upnik, koj drugi upniki na njegovo mesto.

3. Dokazano je, mislimo, da po § 455. obč. drž. zak. zastavna pravica, katere se drže nadzastavne pravice, s plačilom prvotne tirjatve pač premine prvotnemu upniku nasproti, to je, da je on ne more dolžniku nasproti več zvrševati, da pri ročnih zastavah ne more ustanoviti daljšnjih nadzastavnih pravic, da pa vender ostane starim nadzastavnim upnikom nasproti v veljavi, in da jo lahko zdražitelj, ki kupi to zastavno pravico na javni, po nadzastavnem upniku povzročeni dražbi, zvršuje ne oziraje se na poplačenje tirjatve.

Ker pa pri predmetih zemljiških knjig po §-u 469. obč. drž. zak. zastava ostane toliko časa v obvezi, dokler se ne izbriše v javni knjigi zastavna pravica, ker bi bilo torej možno, da bi se tudi potem, ko je poplačana, ozir. preminola prvotna tirjatev, zastavna, za njo vknjižena pravica dalje zastavila in bila torej ta zastavna pravica ne samo starim nadzastavnim upnikom, nego tudi novim upnikom sredstvo v poplačilo — zategadelj bilo je treba ustanoviti določbo, uredbi javnih knjig in publicitetnemu principu primerno, seveda ne da bi se s tem kratile pridobljene pravice nadzastavnih upnikov.

To pa se je zgodilo z določbo § 51. zemlj. zak.

Ves naš zemlj zakon je samo prenarejeni, takozvani oger-ski zemlj. zakon, kateri se je priobčil z naredbo pravosod. min. z dne 15. decembra 1855. l. v št. 222 drž. zak. Tudi tam se nahaja našemu §-u 51. jednaka določba in sicer v § 79., kateri slove v izvirnem nemškem tekstu: Ist eine Hypothekarforderung zur Zeit, in welcher ihre Löschung angesucht wird, mit einem Afterpfandrechte behaftet, und wird nicht zugleich die Aufhebung des Afterpfandes durch vorgelegte Urkunden nachgewiesen; so kann die Löschung derselben nur mit dem Beisatze, dass ihre volle Rechtswirkung erst mit der Löschung der Afterpfandrechte stattfinden wird, einverleibt oder vorgemerkt werden, daher ist diese Löschung in Rücksicht auf das Afterpfandrechte bis zu dessen Löschung als nicht bestehend zu betrachten. — Hat die Einverleibung der Löschung in der angegebenen Weise stattgefunden, so können in Betreff dieser Forderung weitere Einverleibungen und Anmerkungen nicht bewilliget werden.“

V vladni predlogi l. 1869. slove: § 17., iz katerega je nastal naš § 51.: „Wenn auf einer Hypothekarforderung zur Zeit, als ihre Löschung begehrt wird, noch Afterpfandrechtehaften, und nicht zugleich die Aufhebung der Letzteren durch die beigebrachten Urkunden nachgewiesen ist, so kann die Löschung der Forderung nur mit dem Beisatze bewilliget werden, dass ihre volle Rechtswirkung erst mit der Löschung der Afterpfandrechte einzutreten hat. — Ist die Löschung mit diesem Beisatze nicht blos vorgemerkt, sondern einverleibt worden, so hat dies die Wirkung, dass in Hinsicht der Hypothekarforderungen **selbst** weitere Eintragungen nicht mehr bewilliget werden dürfen.“

V vladni predlogi l. 1871. ima § 51. isto besedilo, kakor v zakonu, razun stavka: „ — — dass ihre volle Rechtswirkung erst mit der Löschung der Afterpfandrechte einzutreten hat — — —“.

Zakonodavec bil si je, kakor razvidimo iz tega citata, svest, da je nadzastavnemu upniku vzlic izbrisu „hipotekarne tirjatve“ privoliti stališče, katero ne ovira njegovih pravic, nego da morajo te ostati iste, kakeršne so bile pred izbrisom. To vse pa je moči doseči le, ako se vrši izbris tako, da mu ostane po izbrisu ista stvar zastavljena, katera je bila uže pred izbrisom predmet nadzastavni pravici.

Premembe v besedilu §§-ov 79., 17. in 51. l. c. so jedino le stilistične korekture. One nimajo s svrho te določbe nobene dotike. Svaha in namen ostala sta ne glede na besedilo vedno ista: varovati nadzastavnega upnika škode.

Z izbrisom ali preminom prvotne tirjatve, oziroma za njo ustanovljene zastavne pravice ni smeti odtegniti nadzastavnemu upniku najmanjšega molekila njegove zastave (§ 455 l. c.). Zaradi tega je povse konsekventno, da nadzastavnemu upniku nasproti — ker mu je, kakor smo uže zgoraj dokazali, za vsaki del njegove tirjatve zastavljena cela zastavna pravica prvotnega upnika, njegovega dolžnika — ne more veljati izbris zastavne pravice; „daher ist diese Löschung in Rücksicht auf das Afterpfandrecht bis zu dessen Löschung als nicht bestehend zu betrachten.“

Določba §-a 51. zemlj. zak. urejuje torej samo določbe § 455. obč. drž. zak. glede na posebne razmere javnih knjig.

Kako bi bilo moči kratiti pravico nadzastavnemu upniku po zgol jednostranskem postopanju prvotnega dolžnika ali upnika (§ 32. lit. b zemlj. zak.)? Če si more on iskati pred izbrisom plačila iz cele zastavljene zastavne pravice, mora mu to tudi biti možno po izbrisu, ker ostanejo in morajo ostati njegove pravice vedno jedne in iste. Ali bode obseg pravice nadzastavnega upnika, oziroma predmet nadzastavne pravice zavisen od povse naključne in bistvu pravice protivne okolnosti, kako je visoka jedna nadzastavna tirjatev ali pa svota vseh nadzastavnih tirjatev? Konsekvence tega mnenja pojasnili smo uže zgoraj ad I.

Ako se pa akceptuje nazor, da je in ostane ne glede na usodo prvotne tirjatve nadzastavnemu upniku zastavljena cela zastavna pravica prvotnega upnika, onda se prvič najlažje izpolni smoter zakonodavca, po katerem se varuje nadzastavni upnik vse škode, in dospeje se nadalje vedno do složnih in ne med saboj protivnih konsekvenc.

V tem slučaju nam ni treba seči po fikciji, da obstoja še stara izbrisana tirjatev, niti treba, kakor n. pr. dr. Schwach, dovoliti nadzastavnemu upniku, da doseže plačilo naravnost iz stvari same, katera mu (glej II, 1) ni zastavljena, torej „pravico“, do katere nima nobene pravice, pač pa ostanemo zvesti §-u 461. obč. drž. zak.

Kar se pa tiče drugega odstavka § 51. zemlj. zak., uporabljati ga je — po geslu: „incivile est nisi tota lege perspecta una aliqua particula ejus proposita judicare vel respondere“ — jedino le oziraje se na prvi odstavek njegov. Glede na bistvo prava

nadzastavnega in na prvi odstavek postane kar samo po sebi jasno, da drugi odstavek zgolj prepoveduje, operirati z izbrisano tirjatev ne oziraje se na nadzastavne pravice, to je: prepoveduje na njo vknjižiti novih nadzastavnih pravic itd., kar je pojasnil izvrstno gosp. Levec. Če se pa proda zastavna pravica v svrhu, da se realizuje vknjižena nadzastavna pravica, tedaj kupi zdražitelj še obstoječo stvar in mu je torej na vsak način dovoljeno, da zvršuje vse, ž njo združene pravice, to se pravi: „kupec kupi hipoteko kot táko in je torej tudi upravičen zahtevati prepis te hipoteke po celem obsegu; izbris s pridržkom učini le, da ni dovoliti novih vpisov na tirjatev, a glede na nadzastavne pravice ostane izvirna hipoteka, in ako se ta pōtem zvršila proda, ugotoviti jo je smeti zopet za celi njen znesek.

Ako bi sprejeti nazor, da zdražitelja pri prodani zastavni pravici prepisati ni moči *), onda bi prišli do čudnega zaključka, da sicer nadzastavna pravica po izbrisu, z dodatkom §-a 51. zemlj. zak. zvršenem še nadalje obstoja, da je pa ni moči realizovati (!). Ker ni predmeta za eksekucijo, tedaj bi ne bilo smeti dovoliti prodaje izbrisane zastavne pravice. Vzlic dodatku §-a 51. zemlj. zak. bila bi tirjatev povse izbrisana! Čemu potem § 51. zemlj. zak. sploh? Ako se pa pridružimo mnenju, izražnemu v članku našega lista ex 1891, št. 12, tedaj moramo pritrditi izreku dra. Schwach-a l. c., da za časa izbrisa ni moči reči, kakšen vpliv bode ta § imel na pravice nadzastavnih upnikov. Tako pa postane pravica nadzastavnega upnika, katera je bila pred izbrisom jasna in na vse strani določena, povse nejasna; poprejšnji gotovi predmet nadzastavne pravice postane negotov, vse to pa brez dovolitve ter celo ne oziraje se na kak protest nadzastavnega upnika (§ 32. lit. b zemlj. zak. in § 461. obč. drž. zak.) A zakon hoče, da so pravice nadzastavnih upnikov jasne in ne negotove: „Ungewissheit ist Rechtsunsicherheit. Letztere zu kreiren, kann doch nicht die Absicht eines vernünftigen Gesetzgebers sein!“

*) Glej „Zeitschr. für Not. und freiw. Gerichtsb.“ ex 1882 str. 37, 77, 138, 195 in 305.

